

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.002/2023/5.

A Debreceni Ítéltábla Felperes (cím1, levelezési cím: cím2) felperesnek – a dr. Kiss Teodóra ügyvéd cím3) által képviselt Alperes (cím4.) alperes ellen, munkaviszony fennállásának megállapítása iránt indított perében az Egri Törvényszék 33.M.70.107/2021/46. számú ítélete ellen az alperes részéről 47. sorszám alatt és Mf.I.50.002/2023/3. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg a fellebbezett részét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes az elsőfokú eljárási illetéket az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó és vámhatóság illetékbevételi számlájára köteles megfizetni. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 253 886 (kettőszázötvenháromezer-nyolcszáznyolcvanhat) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperesi társaságot tanú1, tanú3, tanú7 tagok alapították 2020. május 7. napján, elsősorban beltéri ipari kender termesztése céljából. Az ügyvezető kezdetben tanú1, majd 2021. december 15. napjától törvényes képviselő volt. A cég megalakulását, működését tanú2 is segítette, aki annak nem volt tagja és nem volt alkalmazottja sem.

[2] A budapesti lakcímmel, azonban ténylegesen (Helység 1) megyében, (Helység 2)n tartózkodási hellyel rendelkező felperes – mivel korábban (Ország)ban ipari felhasználású kendertermesztésben tevékenykedett – 2020 ta(Helység 1)zán a beltéri kendertermesztéssel kapcsolatban megkereste tanú1ot. A felperes, tanú1, törvényes képviselő1, tanú2 és tanú3 első személyes találkozója során (Helység 3)n vázolták az alperes terveit, anyagi lehetőségeit és a felperes ismertette a kendertermesztéssel kapcsolatos tudását, tapasztalatait. Ezt követően 2020. május 9. és május 15. között több telefonbeszélgetés, illetve üzenetváltás történt a felperes és tanú1, valamint tanú2 között. tanú2 írásbeli üzenetben arról tájékoztatta a felperest, hogy az alperes tagjaival történt egyeztetés eredményeképpen megfelel az, ha a felperes 550 000 forintot számláz az alperes felé és az összes felmerülő költségét – így a szállást is – a felperes fizeti. A felperes válaszában 500 000 forintot kért azzal, hogy az alperes fizeti a szállást, amit tanú 2 elfogadott. A felek között volt szó arról is, hogy a felperes a kenderértékesítésből eredő bevételből részesedhet majd jutalék formájában.

[3] A felperes 2020. júniustól az alperes által (Helység 4)ben bérelt telephelyen részt vett a kendertermesztő terület – így az ahhoz szükséges locsoló- és a lámparendszer – szakszerű kialakításában, majd a kendertermesztés gyakorlati megvalósításában, azaz a kendernövény termesztési folyamatában (magról indítás, csíráztatás, átültetés, locsolás, kötözés, szüret, trimmelés, szárítás), valamint közreműködött a termék eladása érdekében.

[4] A felperes 2020. június és július hónapokban az alperes által fizetett szálláshelyeken lakott, majd az alperes 2020. augusztus 1. napjától a felperes részére lakást bérelt (Helység 4)ben.

[5] A felperes 2020. június 17. napján és 2020. július 17. napján aláírásával igazoltan átvett az alperes képviseletében eljáró törvényes képviselő1től 500 000 - 500 000 forintot. A felperes ezt követő hónapokban még további 500 000 - 500 000 forintot, majd 250 000 - 250 000 forintot vett át törvényes képviselő1től, aki azt tanú1 ügyvezető utasításának megfelelően fizette ki. A felperes ezután az alperestől további pénzüsszeget nem vett át.

[6] Az alperes 2020. június és július hónapban bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, mint alkalmazottat azonban 2020. augusztus 19. napjára a felperest, mint egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban álló alkalmazottat nettó 8431 forint munkabérrel bejelentette a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) felé.

[7] A koronavírus járvány idején elrendelt kijárási tilalom idejére az alperes nevében tanú1 ügyvezető 2020. december 19. napján munkavégzésről szóló igazolást állított ki a felperes részére, arra vonatkozóan, hogy a felperes, mint alkalmazott munkájára és jelenlétére 20.00 óra és 05.00 óra között a munkaszerződésben leírt kötelességei érdekében számít.

[8] A 2021. április 1. napi keltezésű és a felperes által 2021. augusztus 19. napján aláírt munkaszerződés szerint a peres felek 2021. április 1. napjától 2021. július 15. napjáig határozott időre munkaviszonyt létesítettek. A munkaszerződésben a havi alapbért bruttó 219 000 forintban rögzítették azzal, hogy azt a felperes kérésének megfelelően készpénzben kellett megfizetni. A szántóföldi növény-termesztő (kertész) munkakörben alkalmazott felperes munkavégzési helye az alperes székhelyén volt.

[9] A felperes az alperes által kiállított bérjegyzékek szerint 2021. április hónapra bruttó 389 113 forintra, május hónapra bruttó 414 945 forintra, június hónapra bruttó 381 672 forintra, míg július hónapra bruttó 213 675 forintra volt jogosult.

[10] tanú 2021. július 26. napján közlemény nélkül átutalt a felperes számlájára 500 000 forint összeget.

[11] A felperes 2021. augusztus 19. napján aláíró jegyzéket írt alá, amely szerint a 2020. szeptember, október, november és december, valamint 2021. január, február, március április, május, június és július hónapra vonatkozó részletes fizetési jegyzéket, valamint a számfejtett munkabért átvette, és azon saját kezűleg rögzítette, hogy az egyes hónapokban mennyi volt a fennmaradó bértartozás. 2020. július hónapban ez az összeg 2 675 110 forint volt. A felperes ezen a napon ténylegesen pénzt nem vett át az alperestől.

[12] Az alperes, mint eladó ugyanezen a napon számlát állított ki a felperes, mint vevő részére 2021. augusztus 19. napi fizetésű határidővel mag nélküli szárított kendervirág és in-door virágnyesedék ellenértéke címén bruttó 1 462 508,41 forint összegre, azzal, hogy a fizetési mód készpénz. A felperes azonban ténylegesen ezen a jogcímen nem fizetett az alperesnek.

[13] A felperes 2021. augusztus 13. napján kereseti kérelmet terjesztett elő az alperessel szemben, melyben az alperest elmaradt munkabér címén nettó 4 250 000 forint és ezen összeg után 2021. július 23. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni. A felperes a perköltség iránti igényét tárgyalásonként 30 000 forint utazási költség összegében jelölte meg.

[14] A felperes tényállítása szerint 2020. június 1. napjától teljes – napi 8 óras – munkaviszonyban állt az alperesnél, kertész munkakörben, folyamatosan havi nettó 500 000 forint munkabér megállapításával, azonban 2020. június 1. és 2021. március 31. napja közötti időszakra nettó 2 500 000 forint, majd 2021. április 1. és 2021. július 15. napja közötti időszakra nettó 1 750 000 forint munkabérét az alperes nem fizette meg. Előadta, hogy 2020. június 1. napjától a növény igényeihez képest minden nap – akár hétvégén, ünnepnapon – a feladatait ellátta. Az alperes által 2021. április 1. napjától határozott időre szóló

munkaszerződést nem kívánta aláírni, mivel abban alapbérként bruttó 219 000 forint szerepelt. A munkaviszonya 2021. július 15. napjáig állt fenn.

[15] Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult azzal, hogy az alperesi jogi képviselő áfa-körbe nem tartozik.

[16] Az alperes állította, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója és a felperes között nem jött létre megállapodás 2020. június 1. napjától határozatlan idejű munkaviszony létesítésére, nettó 500 000 forint havi munkabér megfizetésére vonatkozóan. A felek abban állapodtak meg, hogy a felperest egyszerűsített foglalkoztatás keretein belül alkalmi munkavállalóként, az annak megfelelően fizetendő munkabérrel foglalkoztatja az alperes. A felperes havonta legfeljebb 15 napot dolgozott. Elismerte, hogy egy idő után nem történt meg az alkalmi munkavállalás szerinti munkabér megfizetése sem, ezért a keresetlevél beadásának időpontjában a 2020. július 15. és 2021. március 31. napja közötti időszakra nettó 895 225 forint összegű bértartozása állt fenn.

Az alperes a 2021. áprilistól kezdődő időszak tekintetében azt állította, hogy miután az ügyvezető elmulasztott intézkedni az alkalmi munkavállalás bejelentéséről, ezért került sor 2021. április 1. napjától 2021. július 15. napjáig a határozott idejű munkaszerződés megkötésére, amelynek tartalmát – így a havi bruttó munkabér összegét – a felperes ismerte és azt aláírta. Elismerte, hogy a keresetlevél benyújtásának időpontjában a határozott idejű munkaviszony alapján nettó 930 605 forint összegű bértartozása állt fenn.

Az alperes utalt ugyanakkor arra, hogy a keresetlevél benyújtását követő időpontban, 2021. augusztus 19. napján a felek között elszámolás történt, és az alperes a felperes számára a teljes munkabér tartozását – ugyan terményben, de – kifizette, azt a felperes átvételi elismervényeken aláírta elfogadta és átvette. Erre figyelemmel az alperes munkabérrel már nem tartozik.

[17] A felperes az ellenkérelemre vonatkozó válasziratában előadta, hogy nem történt megállapodás az alkalmi munkavállalásra, állította, hogy a határozott időre szóló munkaszerződést „zsarolás által” írta alá 2021. augusztus 19. napján, emellett hivatkozott arra, hogy a terményben történt kifizetést sem tudja elfogadni.

[18] Az alperes a válasziratra vonatkozó viszontválaszában továbbra is állította, hogy a felperes az alkalmi munkavégzésben – az annak megfelelő bérezéssel – tanúl alperesi ügyvezetővel állapodott meg és 2020. augusztus 19. napjától alkalmi munkavállalóként került alkalmazásra, ami napi 8 órás munkavégzést nem igényelt. Az ellenkérelemben előadott tényállítást annyiban megváltoztatta, hogy a keresetlevél beadásának időpontjában a 2020. augusztus 19. és 2021. március 31. napja közötti időszakra az alkalmi munkavállalásból származóan nettó 954 242 forint bértartozása állt fenn.

[19] A peres eljárás során az alperes az ellenkérelmében előadott tényállításait megváltoztatta, és hivatkozott arra, hogy a felek között polgári jogi megállapodás történt, amelynek keretében az alperes 2 000 000 forint megfizetésével megvásárolta a felperestől a kendertermesztés különleges technikát igénylő módját, mint know-howt, azonban a felperes ezt vitatta.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér jogcímén a 2020. június 1. és 2021. március 31. napja közötti időszakra nettó 2 000 000 forintot, a 2021. április 1. és 2021. július 15. napja közötti időszakra bruttó 1 399 405 forintot és ezen összegek után 2021. július 23. napjától a késedelmi kamatot. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek perköltség címén 79 025 forintot, az állam javára 175 950 forint eljárási illetéket, és külön felhívásra 21 407 forint előlegezett költséget. Megállapította, hogy 79 050 forint illeték és 9 618 forint előlegezett költség az állam terhén marad.

[21] Az elsőfokú bíróság indokolása szerint peres felek egyező előadása alapján köztük 2021. április 1. napját megelőzően írásbeli megállapodás nem jött létre. A felperes és tanú1, valamint tanú2 között 2020. májusában történt üzenetváltások leirata és a perben meghallgatott tanúk vallomásai alapján megállapítható volt, hogy a felek között 2020. májusban, valamint azt követően polgári jogi szerződést nem kötöttek, erre vonatkozóan kölcsönös és egybehangzó nyilatkozatot a felek nem tettek.

[22] A felperes az alperes érdekében, az alperes elvárása szerint 2020. júniustól munkát végzett a beltéri kendertermesztő terület – az ahhoz szükséges locsoló- és lámparendszer – szakszerű kialakításában, majd a növénytermesztésben. A felperes nem volt egyéni vállalkozó vagy társas vállalkozás tagja, alkalmazottja, más munkáltatónál nem állt jogviszonyban. Ebben az időszakban a felek között nem merült fel atipikus munkaviszony létesítése sem. Az alperes a kendertermesztés tevékenységet nem időben behatárolva – alkalmilag vagy idejellel – kívánta folytatni. Kifejtette, hogy a munkaviszony létesítése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az alperes milyen nagyságú kendertermesztő területet alakított ki, az milyen munkavállalói létszámot, milyen humánerőt igényelt, ugyanis a munkáltató akár a saját hátrányára is kialakíthatja a szervezetét, a munkavállalói állományt. Mindezek alapján a felek között szóbeli megállapodás jött létre, amely határozatlan idejű munkaviszonynak minősült.

[23] A tanúvallomások és a rendelkezésre álló okiratok alapján ugyan az alperes 2020. augusztusától egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló munkaviszonyban bejelentette a NAV felé a felperest, azonban ez a bejelentés ellentétes volt a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 201. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseivel, mivel ennek időpontjában a felek között már munkaviszony állt fenn és a munkaszerződést a felek nem módosíthatták alkalmi munkára irányuló munkaviszony létrehozása érdekében. Az alperes bejelentése kizárólag a felek közötti tényleges jogviszony leplezésére szolgált. Az elsőfokú

bíróság az Mt. 27. §-ára utalással hivatalból észlelte és megállapította az egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló munkaviszony semmisségét.

[24] Az elsőfokú bíróság egyenként és összességében értékelve és mérlegelve az iratokat és a tanúk vallomását megállapította, hogy a felperes 2020. júniustól havi nettó 500 000 forint munkabér megfizetéséért vállalta el az alperes érdekében a munkavégzést. Az alperes tevékenységében szaktudással kizárólag a felperes rendelkezett, a kendertermesztés beindítását és folyamatát a felperes egyedül irányította, ezen felül a gyakorlati megvalósításban is részt vett. A munkaidő-beosztás leszállításának, ellenőrzésének hiányára az alperes eredményesen nem hivatkozhatott, ugyanakkor maga az alperes sem állította, hogy a felperes a feladatait nem látta el. A felek által egyezően tett nyilatkozatok alapján állapította meg, hogy négy hónapon keresztül teljes összegben teljesített, majd ezt követő kettő hónapban annak fele összegében.

[25] A peres eljárás során a felek által egyezően előadott – és okirattal is igazolt – tény volt, hogy a peres felek 2021. április 1. napjától határozott idejű munkaviszonyt létesítettek. Ez a köztük már fennállt határozatlan idejű munkaviszony módosításának minősült, amely a törvény alapján nem kizárt. A felperes saját előadása szerint a határozott idejű munkaviszony létesítését elfogadta, kizárólag a munkabér összegét kifogásolta. A felperes 2021. április 1. napját követően tovább dolgozott, abban a tudatban, hogy az alperes a határozott időre szóló munkaszerződésben bruttó 219 000 forint munkabér megfizetését vállalta. A felperes számára nem volt olyan tény, körülmény, amely azt mutatta volna, hogy az alperes 2021. április hónaptól továbbra is havi nettó 500 000 forint munkabér megfizetését vállalja. Ennek ellenére a felperes a munkavállalói kötelezettségét teljesítette, rendelkezésre állt és munkát végzett 2021. július 15. napjáig. Ezen felperesi ráutaló magatartást az elsőfokú bíróság akként értékelte, hogy a felperes tudomásul vette, elfogadta a munkabérre vonatkozó szerződésmódosítást.

[26] Az alperes saját nyilatkozatai szerint is a keresetlevél beadásának időpontjában munkabérrel tartozott a felperesnek, melynek összegét azonban az alperes ellentmondásosan, eltérően jelölte meg a perfelvételi nyilatkozataiban. Emellett az alperes arra hivatkozott, hogy a munkabér tartozását 2021. augusztus 19. napján – természetben – kiegyenlítette, azonban a felperes a peres eljárás során tett nyilatkozat szerint a munkabér természetbeni kifizetését nem fogadta el.

[27] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által hivatkozott természetbeni munkabér fizetés kogens jogszabályba ütközött, ebből következően az Mt. 27. § (1) bekezdés szerint semmis és az alperes 2021. augusztus 19. napján nem fizetett munkabért a felperesnek.

[28] A felperesnek járó elmaradt munkabér összegét 2020. június 1. és 2021. március 31. napja között annak figyelembevételével számította, hogy a felperest nettó 5 000 000

(500 000 x 10) forint illette meg, amelyből az alperes 2020. június, július hónapban megfizetett nettó 1 000 000 (500 000 x 2) forintot, majd további nettó 1 500 000 (500 000 x 2 + 250 000 x 2) forintot, és az alperes részéről 2021. július 26. napján átutalásra került nettó 500 000 forint, azaz mindösszesen nettó 3 000 000 forint. Az így fennmaradó különbözet 2 000 000 forint volt.

[29] Az elsőfokú bíróság a felperes részére 2021. április 1. és 2021. július 15. napja közötti időszakra járó elmaradt munkabér összegét az alperes által kiállított bérjegyzékek szerint megjelölt bruttó összegek figyelembevételével számította (389 113 + 414 945 + 381 672 + 213 675).

[30] A felperesnek a 2021. április 1. napja és 2021. július 15. napja közötti időtartamra előterjesztett havi nettó 500 000 forint alapulvételével számított munkabérigényét ezt meghaladóan nem találta megalapozottnak, ezért ebben a részében a felperes keresetét elutasította.

[31] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte.

[32] Ennek keretében elsődleges fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy a felek között 2020. június 1. és 2020. szeptember 30. napja közötti időszakban polgári jogi szerződés (vállalkozási szerződés) jött létre 2 000 000 forint vállalkozási díjjal, ezt követően 2021. augusztus 18. és 2021. március 31. közötti időszakban a NAV felé bejelentett napoknak megfelelően a felperest egyszerűsített foglalkoztatás keretében foglalkoztatta, mely időszakra a felperes nettó munkabére 895 225 forint volt, majd 2021. április 01. és 2021. július 15. napja között határozott idejű munkaviszony keretében foglalkoztatta a felperest bruttó 1 399 405 forint, azaz nettó 930 602 forint munkabérrel. Ez alapján az alperes marasztalását elmaradt munkabér tekintetében nettó 825 827 forintra kérte megváltoztatni azzal, hogy ezt meghaladóan az ítéltábla a felperes keresetét utasítsa el. A másodlagos fellebbezése arra irányult, hogy az ítéltábla azt állapítsa meg, hogy 2020. július 1. és 2021. március 31. napja közötti időszakban határozatlan idejű munkaviszony keretében foglalkoztatta a felperest, a munkabére bruttó 500 000 forint, azaz nettó 332 500 forint volt, majd 2021. április 01. és 2021. július 15. napja között határozott idejű munkaviszony keretében foglalkoztatta a felperest bruttó 1 399 405 forint, azaz nettó 930 602 forint munkabérrel. Ez alapján az alperes marasztalását elmaradt munkabér tekintetében nettó 923 102 forintra kérte megváltoztatni azzal, hogy ezt meghaladóan az ítéltábla a felperes keresetét utasítsa el.

[33] Az alperes az ítéltábla felhívását követően fellebbezését akként módosította, hogy abban az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként kérte, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére elmaradt munkabér jogcímén 2020. június 1. és 2020. szeptember 30. napja közötti időszakra bruttó 2 000 000

forint összeget és ezen összeg 2021. augusztus 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát. Perköltség iránti igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján áfamentesen kérte megállapítani.

[34] Megváltoztatott fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság megsértette az Mt. 45. § (1) bekezdésében írtakat. Hivatkozott a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában foglaltakra, melynek keretében kifejtette, hogy a peres felek között írásos szerződés nem jött létre arra vonatkozóan, hogy milyen módon fog a felperes közreműködni az alperes által tervezett kenderültetvény kialakításában és működtetésében, azonban a fizetés vonatkozásában írásban is folytattak egyeztetéseket. Az alperes első ajánlata 550 000 forintól szólt, mely esetben a lakhatást a felperesnek kellett volna saját költségén megoldani, majd az egyeztetést követően az alperes a lakhatás biztosítását vállalt, azonban a fizetendő összeget 500 000 forintra mérsékelte. Az egyéb költségek alatt nem lehet a munkába járás költségeit érteni. Ezt az ajánlatot a felperes elfogadta. Az alperes szerint ez bruttó összegű volt, mivel a lakhatáson kívül, az összes költség megfizetését a felperes vállalta. Az elsőfokú bíróság a felek közötti írásos egyezkedést nem vette figyelembe és ezért jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperest a 2020. június 1. és szeptember 30. közötti időszakra nettó 2 000 000 forint összeg illette meg.

[35] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[36] Az alperes fellebbezését az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt érdemben megalapozatlannak találta.

[37] Az ítéltábla a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt és ilyenre a felperes sem hivatkozott, így a fellebbezést a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján érdemben vizsgálta. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Tekintettel arra, hogy az ítélettel szemben csak az alperes nyújtott be fellebbezést, melynek a megváltoztatását követően az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezésével szemben csak egy rövidebb időszakra (2020. június 1. – 2021. március 31. helyett 2020. június 1. – 2020. szeptember 30. között megjelölve) és a nettó helyett bruttó 2 000 000 forint összegre kéret a marasztalását megváltoztatni. Ennek következtében nem érte fellebbezés a 2021. április 1. – 2021. július 15. napja közötti időszakra megítélt 1 399 405 forint összegű marasztalást, valamint a keresetet ezt meghaladó részben elutasító rendelkezést, így a felülbírálat az ítélet ezen rendelkezéseit nem érintette.

[38] Az fellebbezett rész vonatkozásában az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékoknak és egyéb

peradatoknak az egybevetésével, azok egyenként, valamint összességében történő értékelésével helyesen állapította meg, abból megalapozott jogkövetkeztetéseket vont le, mellyel maradéktalanul egyetértett. Az alperes fellebbezésében írtakra tekintettel mindössze az alábbiakra kíván rámutatni.

[39] A jogi képviselővel eljáró alperes az ítélet elleni fellebbezésében nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott időszakkal szemben miért csak rövidebb időszakra kéri a marasztalást megállapítani, de a fellebbezésében arra sem tért ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényekhez képest a marasztalást miért olyan időszakra kéri, amely időszakban már korábban a felperesnek teljesített. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az ismételt marasztalás 2020. június 1. – szeptember 30. között kétszeres kifizetést eredményezne.

[40] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság által meghatározott marasztalási időszak megváltoztatásának nem volt helye.

[41] Az alperes fellebbezésében a továbbiakban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a peres felek közötti írásos egyezkedést, melyet a felperesi munkavégzés díjazása tekintetében folytattak. Az ítéltábla ugyanakkor megállapította, hogy ezen hivatkozással ellentétben az elsőfokú bíróság mind a tényállásban (ítélet [3] bekezdése), mind jogi indokolásában is (ítélet [34] bekezdése) részletezte a díjazásra vonatkozó, felek közötti üzenetváltásokat, melyet egyébként a felperes csatolt be. Így megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének meghozatala során ezen bizonyítékot is értékelte, mint ahogy arra egyébként külön is utalt ítéletében ([49] bekezdés).

[42] Az alperes az elsőfokú bíróság nettó 2 000 000 forint elmaradt munkabérre vonatkozó ítéleti rendelkezését is sérelmezte.

[43] Az ítéltábla ezzel kapcsolatban azt hangsúlyozza, hogy 2020. júniusától az alperes – a június hónapot is beleértve – négy hónapon keresztül havi nettó 500 000 forintot adott át a felperesnek. Azért ekkora nettó összeg került átadásra a felperesnek, mert a peres felek – épp az alperes által is hivatkozott írásbeli egyeztetés során – ebben állapodtak meg. Azt, hogy ennyiben állapodtak meg önmagában is alátámasztja az a felek által sem vitatott tény, hogy a felperes részére a munkáltató négy hónapon át ténylegesen ennyit fizetett meg havonta. Ezzel összefüggésben előadott alperesi fellebbezési érvelés – miszerint a szállást az alperes biztosította és a felperes vállalta az ezen kívül felmerülő többi költség megfizetését – az elmaradt munkabér tekintetében nehezen értelmezhető, mivel az Mt. 42. § (1) bekezdés b) pontja alapján az alperesi munkáltatót munkabér fizetési kötelezettség terhelte, mely után az illetékes hatóságok felé adó- és járulékbevallási és befizetési kötelezettsége is fennállt, mely kötelezettséget nem háríthatta át a felperesre.

[44] Mindezekre is figyelemmel az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróságnak a kellő számú bizonyíték alapján logikusan levezetett érvelését érdemben nem tudta cáfolni, ebből következően az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a 2020. június 1. és 2021. március 31. közötti időszakra nettó 2 000 000 forint összegű elmaradt munkabér fizetési kötelezettség terhelte a felperes javára.

[45] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét, annak megalapozott indokainál fogva, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] Az ítéltábla a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet – 2023. január 1. napjától a 26/2022. (XII.6.) IM rendelettel módosított – 3. § (2) bekezdése alapján pontosította az elsőfokú határozatban meghatározott illetékfizetésről szóló rendelkezést.

[47] A perköltség felől az ítéltábla a döntéshozatalt mellőzte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, mivel a felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, perköltség iránti igénye nem volt.

[48] A másodfokú eljárás során a megállapításra vonatkozó eredeti fellebbezési kérelem miatt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján 48 000 forint. Az alperes emellett vitatta a marasztalási összeget, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság általi összesen 3 399 405 forint összegű marasztalással szemben az alperes azt elsődlegesen 825 827 forintra kérte azt megváltoztatni. A fellebbezéssel érintett összeg, azaz a másodfokú eljárás pertárgyértéke ebben a körben 2 573 578 forint, melyből következően az Itv. 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján további 205 886 forint fellebbezési eljárási illeték merült fel, melyet a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján a pervesztes alperes köteles megtéríteni.

[49] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ban megállapított Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Az alperes, mint fizetésre kötelezett az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként köteles eleget tenni a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni. Az alperesnek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlára kell megfizetnie az eljárási illetékek összegét, közleményként feltüntetve a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adóazonosító számát.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró